

Николи Макијавелију приписују се речи које сажето описују рано уобличавање *реалполитике* : циљ

оправдава средства. Макијавелизам данас може да означи и пробитачни облик самољубља који се налази између нарцизма и психопатије. Ову психолошку девијантност успешни менаџери сматрају врло пожељном.

[\[1\]](#)

Иво Етеровић је успео да пробије све баријере које окружују *самољубиво срце моћи*, јер је својим фотографијама омогућио сликовно-медијско увећање те исте моћи. Тито је волео да се слика, а ми смо волели да гледамо слике Иве Етеровића.

Данашње време је изнад свега време слика које се смењују у све бржем ритму. Вртоглаво клизећи по узбурканим равнима појавности оне циљају на наше емоције. Кратке експозиције не емитују смисао, оне емитују осећања. Колико јуче волели смо да гледамо Тита, већ сутра желећемо да гледамо папу Бенедикта XVI. [\[2\]](#) Сlike Иве Етеровића гарантују нам исти врхунски доживљај харизме.

Православна осећајност

Кратке експозиције историје узбуђују нас једнако као визуелне информације, јер и прошлост и будућност припадају свету посредног и имагинарног. Они трезвени опомињу нас да будемо реални, да будемо рационални, да будемо одговорни, без обзира што је тренутак садашњости готово неухватљив.

Али гледати историју очима реалности заиста је ружно. Неко може помислити да се IV Крсташки рат од спасавања Свете земље претворио у пљачку Константинопоља, не само зато да би се украсила Црква светог Марка у Венецији, већ и зато да би се контролисао пут свиле. Неко може помислити да се империјална монашка ратоборност слила с меркантилном ратоборношћу италијанских градова да би поред ренесансе изродила и макијавелизам и реформацију. Неко заиста може помислити да је енглески протестантизам створио не само екуменизам, већ и савремени либерализам и

хуманитарне интервенције као модерне крсташке ратове против отпадничких земаља маритмних геополитичких зона.

То је пут од Николе Макијавелија до Милтона Фридмана и још даље - до тржишта које постаје супститут и сурогат и религије и нације и државе.

Коме ће се царству приволети Срби? Царству небеском или царству земаљском као ветрометини религија и идеологија и попришту војске? Да ли ћемо се оправдати богатством као протестанти, делима као католици или љубављу као православци? Демократија не верује ниједном оправдању. За атеистички и позитивистички мултикултурализам овај хришћански вапај је псеудометафизика. Само је једно царство земаљско – царство европско.

Календар као непризната специфичност

Мултикултурализам и толеранција укидају универзалне вредности и свODE их на *специфичности*

по слободном тржишном избору појединца који је дужан да *трпи*

појединце који су направили другачији избор. Либерализам не само да допушта фрагментацију вредности већ је и подстиче, јер тако увећава тражњу.

Заговорници мултикултурализма и толеранције, међутим, све чешће изражавају забринутост због календара који користи Српска православна црква, као да тај календар није добро које увећава разноврност тржишних роба и услуга. Не умирује их ни чињеница да је овај календар само једно од културних добара. Ни чињеница да је нетачан као и други календари. Ни сасвим поуздана чињеница да ниједан од људи не може натерати Земљу на целебројни обрт на путањи око једне од звезда у васиони.

Неприхватљиво је, наравно, симболичко значење овог календара који изражава ненапуштену васељенску *саборност*. Саборност припада укинутом универсализму и антипод је партикуларизму глобалног тржишног колектива. Толика је толеранција мултикултурализма.

[\[3\]](#)

Богатство као непризната универзална вредност

Као што се међу људским правима не спомиње право на неограничену природну репродукцију, тако се не спомиње ни право на неограничено богатство. Оно прво није признато сиромашнима, ово друго резервисано је за посебно надарене или предодређене. За масе су смишљени обмањујући термини као што су благостање (класно лимитирано богатство), добробит (корист) и добро (роба).

Благо срце је православна врлина и највеће благо једног хришћанина. Али благо може бити стока, имање, накит, новац... али и знање и *вера*. По Јеванђељу, богатоје је теже ући у рај него камили проћи кроз иглене уши. Али ни безбожни сиромаш неће лакше да се провуче.

Благо срце ће задрхтати због сексуалне злоупотребе деце, посебно када је она противприродна. Посебно када је чине највиши достојанственици цркве. Посебно када је не признају или не осуђују највише инстанце цркве. Посебно када кривци нису осуђени и рашчињени. Свако има свога Пахомија.

Али благо срце затровано светским вредностима може *спремније* задрхтати када се отуђује новац, нарочито онај намењен сиромашнима или обнови порушених светиња, чак и онда када се штета може надокнадити продајом једног или чак два салона владичанског двора [4], чак и онда када се том продајом може избећи осуда брата. Свако има свога Василија и свога Артемија. Само Србија има Косово и Метохију.

Српска православна црква у геополитичком вртлогу

Југославија је разорена подстицањем братоубилачког рата и директном војном интервенцијом да би се насилним путем увело глобално тржиште и упозориле друге отпадничке земље шта их чека ако се супротставе глобалној плутократској моћи. Овим злочиним против мира војни савез НАТО стекао је свој нови легитимитет светског кабадахије.

Тржишни удар спроведен војним средствима настављен је окупацијом освојених територија бивше Југославије најпре медијима потом и банкама. Истовремено је спроведена темељна пацификација, да би се поред материјалних уништили и одбрамбени ресурси потчињених земаља.

Србија као најтврђи орах, најдрастичније је кажњена – одузимањем њене свете земље Косова и Метохије. Међутим, „тврђ је орах вођка чудновата, не сломи га а зубе поломи“.

Ако се орах не може поломити, може се искварити. Против Српске православне цркве треба кренути свим пропагандним и *субверзивним* средствима: оптужбама за рат, оптужбама за педофилију и луксуз, оптужбама за злостављање зависника и проневеру новца, оптужбама за изолационизам, за превелику вертикалност и премалу хоризонталност, за клерикализам, цезаропапизам, етнофилизам, колективизам, календаризам... позивима на екуменизам. Потребно је освојити

дух народа

да би се извојевала коначна победа. Али нико не може да победи

Христов народ,

како је свој народ назвао Свети Сава (Жички сабор, 1221.).

Када је објављен Милански едикт

Тридесетог априла 2013. године навршиће се хиљаду и седамстотина година од издавања чувеног едикта којим је Свети цар Константин укинуо прогон хришћана, пошто је основао Други Рим (306) и у знаку крста победио паганског римског цара Максенција (312). Али десет придодатих *непостојећих* дана са још три дана закашњења за историјском будућношћу уносе забуну у ову рачуницу. Да ли је то било тринаест дана раније или тринаест дана касније?

Симболичко календарско питање – само је једна од бројних једнако важних и деликатних психолошких, политичких, идеолошких и историјских дилема, које треба најпажљивије изучити уочи будуће посете папе Србији. Тржишна догматика не би требало да надвлада религијску. Од *сагласја* до изгласавања само је један корак, онај демократски.

Најављена монографија Иве Етеровића сигурно ће разгалити наша хришћанска срца, али би она свакако закуцала снажније када би Свети отац потврдио неотуђиво право Србије на њену Свету земљу.

[1] Варање једних клијената на рачун других посебно се награђује. Голдман Сакс је прошле године 31.700 менаџера стимулисао са просечно 500.000 долара. Види на

<http://www.politika.rs/rubrike/Svet/Najmocnija-finansijska-kuca-Amerike-optuzena-za-prevaru.sr.html>

[2] <http://www.politika.rs/rubrike/Drustvo/Papa-na-nishanu-Titovog-fotografa.lt.html>

[3] Сервис кратких порука (SMS) омогућује дужину од 160 карактера ако је порука исписана енглеским алфабетом и само 70 ако је исписна било којим другим писмом, што је онда чини скупљом 2,3 пута (128%). Млади потрошач се довија исписујући sh,ch, с... изостављајући знакове интерпункције и размаке између реченица. Ћирилица је протерана из најчешћег облика писане комуникације, а угрожено је и латинично писмо. Наличје толерантног мултикултурализма је суптилна али снажна тржишно спроведена културна хегемонија. Види у „Потрошач“, *Политика*, некомерцијални додатак, број 26, 22.април, 2010, стр. 8

[4] <http://www.politika.rs/rubrike/Tema-nedelje/Od-monashtva-do-raskoshi/Bijeljinski-Versaj-u-bivshoj-zgradi-komiteta.lt.html>